

Telegraful Român

Biblioteca Orășenească
"Stefan Gheorghiu"
Sibiu
str. Barițiu 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Domnul Iisus Hristos și Maica Sfântă

Iisus „creștea cu vârsta și înțelepciunea” sub privegherea Maicii Sale, care aștepta cu nerăbdare promisiunea descoperirii împărăției lui Dumnezeu în Fiul Ei. În sfârșit, a sosit și ziua când Domnul Iisus Hristos a împlinit vârsta de 30 ani. Potrivit obiceiului iudeilor nimeni nu era primit învățator sau preot pînă nu împlinea această vîrstă. Deci, supunîndu-se acestui obicei, Dumnezeu-Omul n-a început să predice Evanghelia în lume pînă la această vîrstă. El a plesit din Nazaret către malurile Iordanului, unde în acel timp predica Sf. Ioan Înainte-mergătorul, care chema pe toți la pocăință și la curățire de păcate prin botezul apei.

Luînd asupra Sa păcatele omenirii Iisus Hristos nu s-a sfiit să primească „chipul de rob” și s-a botezat în Iordan de la Ioan. Iar deasupra Lui cerul s-a deschis, Duhul lui Dumnezeu s-a coborît în chip de porumb și din cer s-a auzit glasul Tatălui, spunînd: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe El să-l ascultați”. Astfel Dumnezeu-Mîntuitorului a fost mărturisită prin arătarea Sf. Treimi.

După ieșirea din apa Iordanului, Domnul Iisus se îndepărtă în pustiul Iordanului, ca acolo prin rugăciune și post să se pregătească pentru opera Sa de mîntuire a neamului omenesc, hărăzită Lui mai înainte de veci. El a petrecut în acest pustiu 40 zile și 40 nopți, unde a fost ispitit de diavol și învingîndu-l se întoarce la Maica Sa cu mare putere spirituală, urmat de ucenici și credincioși.

În curînd după aceasta, Domnul Iisus a fost invitat împreună cu Mama Sa la o nuntă din orașul Cana Galileii. Din tradiție se spune că această nuntă a fost a lui Simon Cananitul, o rudă a Sf. Fecioare Maria. Maica Domnului a observat neliniștea mirelui și a miresei că n-au destul vin. Ea se adresă către Fiul Său, spunîndu-i că mesenii sînt mîhniiți, fiindcă n-au vin; la care Domnul Iisus i-a răspuns: Femeie, ce am eu cu ei? Încă n-a venit ceasul Meu. El a răspuns așa de încet, încît nimeni n-a auzit cuvintele Lui, dorînd a da să se înțeleagă, că, în ce privește trimiterea Lui în lume orînduiește numai unicul Părinte Cereșc, a cărui poruncă a venit El s-o îndeplinească și că manifestarea demnității Sale dumnezeiești are un alt scop mai înalt, decît ușurarea acestui necaz. Dar, cu toate că Mîntuitorul a spus că încă nu era momentul sosit, ca El să se descopere altora, Maica Domnului a înțeles — cu inima ei de mamă — că Fiul Ei îi va împlini ruga. De aceea, Ea a spus celor ce slujeau la acest ospăț: „Ceea ce va spune vouă să îndepliniți”. După obiceiul vechi, la intrarea în casele iudeilor erau așezate niște vase mari de argilă — pline cu apă, pentru spălarea mîinilor și picioarelor. Domnul Hristos spuse slujitorilor: „Umpleți vasele”. Cînd vasele au fost umplute pînă sus, Domnul le porunci din nou: „Acum scoateți și duceți-i nunului”. Totul s-a spus încet, spre a nu fi auzit de nimeni. Dar cînd nunul

gustă din apa care se prefăcuse în vin, porunci să fie chemat stăpînul casei, spunîndu-i: „fiecare servește întîi vinul cel bun, și numai la sfîrșit se servește cel mai prost, dar tu ai ținut vinul cel bun pînă acum”.

În felul acesta Mîntuitorul și-a început minunile Sale, prin intermediul Maicii Sale, dîndu-ne a înțelege, că Maica Sa întotdeauna va interveni pe lângă Fiul Său și Dumnezeu nostru pentru a primi darul iubirii Lui de oameni.

După prima minune din Cana Galileii au urmat multe altele, care mărturisesc clar despre dumnezeiasca venire a lui Mesia, prin al Cărui cuvînt furtunile se linișteau, bolile se vindeau, demonii erau alungați și morții înviau. Din toate părțile oamenii veneau la El, ca să primească ușurare, sănătate și viață.

După ce au petrecut un timp în Cana, Iisus Hristos cu Maica Sa și cu ucenicii Săi au plecat la Capernaum, cu scopul de a o lăsa aici pe Preacurata Sa Maică, pentru tot timpul petrecerii Sale pe pămînt pentru mîntuirea omenirii. În Capernaum era casa lui Petru și Andrei. La ei se oprea Mîntuitorul în călătoriile Sale și aici a lăsat pe Maica Sa.

Domnul Hristos în Capernaum a început vestirea împărăției lui Dumnezeu: „Pocăiți-vă fiindcă s-a apropiat Împărăția cerească”. Primul cuvînt al predicii Sale a fost despre necesitatea pocăinței. El a săvîrșit aici multe minuni, pentru a trezi în oameni credința în dumnezeiasca Sa venire în lume. (Acest oraș, cîndva înflorit, acum nu mai există). Domnul Hristos mergînd prin Palestina, ajunse în Nazaret și în ziua sîmbetei a început să predice în sinagogă. Toți se minunau de cuvintele ce ieșeau din gura lui.

„Ce fel de învățator este acesta? De unde este acest nou Proroc și Învățător?” discutau între ei invidioșii cărturari și farisei. „Noi îl cunoaștem, este Fiul teslarului galileian”. Ei disprețuiau pe oamenii simpli și împresurîndu-L cu bătăi de joc și injurii, primesc răspunsul lui Iisus: „Nici un proroc nu este primit cu cinste în patria sa. Multe văduve erau în zilele prorocului Ilie, dar prorocul a fost trimis numai la o văduvă din Sarepta Sidonului. Mulți leproși au fost în timpul prorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat, decît numai Neeman sirianul”. Infuriați de acest răspuns și plini de invidie, l-au luat pe Iisus din oraș și l-au dus pe un vîrf de munte, pentru a-L arunca în prăpastie. Sf. Tradiție mărturisește că acest loc, unde s-a petrecut evenimentul, a fost un munte din partea de sud a Nazaretului avînd prima prăpastie de 15 stînji după care urma a doua de 50 stînji, terminîndu-se în valea Ezdrelonului. Intrucît, încă nu sosise ceasul Său, nimeni n-a îndrăznit să se atingă de viața Lui. Iisus Hristos a trecut nevăzut printre ei și s-a întors la Capernaum.

Aci, a făcut multe minuni.

Preacurata Fecioară Maria și cu alte rude

ale sale s-au dus să-L caute în mulțime, spre a-l feri de un sfîrșit tragic, dar din cauza mulțimii n-au putut ajunge pînă la El. Cineva a spus lui Iisus: „Iată mama Ta și frații și surorile Tale (adică rudele Tale) au venit și te caută”. Iar Mîntuitorul, arătînd la cei din jurul său, le spuse: „Iată mama mea și frații mei, căci cei ce vor îndeplini voia Tatălui Meu cresc, acela îmi este frate, soră și mamă”. Prin aceste cuvinte, El le explica clar acuzatorilor Săi rostul pentru care a venit în lume și că El e Fiul lui Dumnezeu și originea lui dumnezeiască e mai presus de rudenia cea trupească. Dealtfel Maica Domnului e „mamă” și pentru că Ea a împlinit întru totul voia Tatălui. Văzînd că poporul merge după Iisus, cărturarii și fariseii căutau să-L omoare. Ura lor creștea tot mai tare. Se apropiuau patimile lui Hristos Mîntuitorul, totodată începeau și suferințele Maicii Sale. O luptă puternică îi străpungea inima, pentru dragostea ei către Fiul Său cel dumnezeiesc; se înfricoșa la gîndul că va trebui să vadă patimile Lui. Domnul Iisus Hristos, ca „Fiul omului”, se întrista la durerea Maicii Sale și ca Dumnezeu i-a dat putere ca să suporte aceste grele încercări. Suferea Mama, cînd își vedea Fiul batjocorit și necinstit, dar ca mamă a Dumnezeu-Omului îi dorea să se învrednicească pentru a suporta toate aceste suferințe și încrezîndu-se cu totul în El, cu tărie aștepta ceasul învierii.

Mîntuitorul spune despre Mama Sa, că este cea mai vrednică și mai atentă ascultătoare a învățaturii Sale dumnezeiești. El însuși mărturisește acest adevăr, cînd o femeie din popor, ascultînd învățătura Lui a strigat tare: „Fericit e pîntecele care te-a purtat și pieptul care te-a hrănit!” El răspunde: „Fericiti sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păstrează pe el”. Și Maica Domnului toată viața a fost ascultătoare față de cuvîntul lui Dumnezeu și l-a împlinit.

Pr. Chiril Pistrui

Informații

În ianuarie a.c. a început plata pensiilor acordate țăranilor cooperatori care au trecut de pragul bătrîneții și care și-au pierdut capacitatea de muncă. În anul 1967 beneficiază de pensii 1.116.000 membri ai cooperativelor agricole de producție. Pe lângă pensie, cooperativa agricolă — pe baza hotărîrii adunării generale — acordă și ajutoare din produsele ei și unele sume de bani. Cooperatorii pensionari au dreptul de a folosi în continuare lotul personal și de a munci în cadrul cooperativei pe măsura puterilor lor, fiind retribuiți corespunzător. Țărănimea a primit aceste măsuri cu satisfacție, văzînd în ele grija statului nostru pentru ridicarea continuă a nivelului ei de trai material și cultural. Ea se angajează să dezvolte cooperativele agricole, conștientă că pe măsura creșterii producției, aduce o contribuție mai mare la înflorirea patriei și crește și cîștigul cooperativelor și pensiile.

Părintele Avraam

Dacă citim Cartea Facerii, în partea a doua, cap. 11—27, găsim chipul strălucitor, prin frumoasă trăire al patriarhului Avraam.

O viață dreaptă și cinstită se poate aprecia numai după faptele săvârșite de cel ce a trăit-o. În urma acestei vieți rămâne șirul exemplor bune, ca ele să fie învățătură folositoare celor dornici de trăire cinstită pentru binele vieții personale și a celor din jur.

Viața părintelui nostru Avraam e împodobită cu multe exemple vrednice de urmat. Dintre acestea înșirăm doar trei, așa cum sînt descrise în Cartea Facerii.

Înțelegere și pace. Cînd Avraam locuia pe același pămînt cu nepotul său Lot, ca să nu se întîmple certuri între păzitorii turmelor de vite, a sfătuit Avraam pe Lot: „Să nu fie stadă între mine și tine, între păstorii mei și păstorii tăi, căci sîntem frați... Despărtește-te dar de mine! Și de vei apuca tu la stînga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stînga“ (Fac. 13, 8—9).

Doritorul de înțelegere, Avraam, deși el era mai în vîrstă, n-a căutat să ia locul cel mai bun. „Deci și-a ales Lot tot ținutul din preajma Iordanului și-a apucat Lot spre răsărit, și așa s-au despărțit ei unul de altul. Avraam a rămas să locuiască în pămîntul Canaan“ (Facerea 13, 11—12).

Primirea de oaspeți. „Atunci ridicîndu-și ochii săi a privit și iată trei oameni stăteau înaintea lui, și cum i-a văzut a alergat din pragul cortului său întru întîmpinarea lor și s-a închinat pînă la pămînt. Și a zis: „Doamne de am aflat har înaintea ta, nu ocoli pe robul tău!“... După aceea a alergat Avraam în cort la Sara și i-a zis: „Frămîntă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!“ Apoi Avraam a dat fuga la ci-readă a luat un vițel tînăr și gras și l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și le-a pus înaintea lor și pe cînd ei mincau a stat și el alături de ei sub copac“ (Fac. 18, 2—8).

În cei trei călători, Avraam a primit la stejarul Mamvri pe însuși Dumnezeu cel laudat în Sfînta Treime, sau în trei Fețe.

Ospitalitatea e dovada dragostei de oameni, a virtuții care se revarsă în desfășurarea ei peste tot locul, peste toți oamenii. Ea e datorită creștinului după exemplul Patriarhului Avraam.

Ascultarea poruncii lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pămîntul Moria și adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta eu“. Sculîndu-se deci Avraam dis de dimineață a pus samarul pe asinul său și-a luat cu sine... și pe Isaac fiul său; și tăind lemne pentru jertfă s-a ridicat și-a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar dacă au ajuns... a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și legînd pe Isaac, fiul său l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi și-a tîns Avraam mîna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: „Avraame, Avraame!“ Răspuns-a acesta: „Iată-mă!“ Iar îngerul a zis: „Să nu-ți ridici mîna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu“ (Fac. 22, 2—3, 9—12).

Porunca lui Dumnezeu a fost ascultată de Avraam ca să fie alt exemplu pentru creștini. Urmarea acestei pilde ne îndeamnă la ascultare față de Dumnezeu și de legile Sale, față de toate legile care urmăresc binele în lume.

Patriarhul Avraam — prin exemplele de mai sus — ne conduce mintea și inima spre săvîrșirea faptelor celor bune, spre urmarea și lucrarea înțelegerii, a dragostei de oameni și a colaborării între noi și a păcii în lume...

Pr. I. Buta

Pentru pacea a toată lumea

Biserica Ortodoxă Română, mama noastră cea bună, a fost și este alături de popor și de marile năzuințe ale omenirii. Sfîntul Sinod al Bisericii noastre, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, a îndrumat și îndrumază preoțimea și credincioșii să lucreze zi de zi pentru mai binele și fericirea poporului, să sprijinească munca poporului pentru o viață nouă, îmbelșugată și fericită.

La cursurile de îndrumare misionară preoții sînt orientați în toate problemele importante spre a lucra în pas cu vremea.

Ei sînt formați — și prin alte căi — să fie adevărați preoți, slujitori ai Bisericii și patriei, slujitori ai păcii și să lupte cu tot avîntul și elanul, pentru apărarea păcii și pentru consolidarea ei. Preoții, de pe amvon, în comitetele de luptă pentru pace, și în diferite acțiuni de folos obște, au devenit buni vestitori și trăitori ai păcii pe pămînt. La toate adunările și congresele de Pace, ținute în diferite orașe din lumea largă, reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române și-au spus cuvîntul pentru apărarea păcii, bunul suprem al popoarelor. Preoții, în predicile lor au făcut și fac aplicări la lupta pentru pace, țin cuvîntări ocazionale, în legătură cu pacea. Meritele preoțimii, în această acțiune au fost recunoscute prin decorarea ierarhilor și unor preoți evidențiali în lupta pentru pace și în lucrarea patriotică. Biserica ia parte la sărbătorirea evenimentelor naționale și istorice și așa cum în trecut a sprijinit lupta pentru libertate, unitate și dreptate a poporului român, sprijinește și azi strădaniile poporului pentru înflorirea patriei.

Și voi, fiilor, fiți crainici și neînfricați luptători și apărători ai Păcii, pentru mai binele și fericirea popoarelor din lumea largă, munciiți cu însoțire pentru propășirea poporului și înălțarea patriei noastre pe noi culmi de civilizație.

Pr. V. A. Bassarabin-Verbița

Informații

Pastorul Martin Niemoeller, cunoscut luptător pentru pace din R. F. a Germaniei, a întreprins în ianuarie 1967 o vizită în R. D. Vietnam, unde a avut o convorbire cu președintele R. D. Vietnam, Ho Și Min, și a vizitat Hanoiul și împrejurimile lui. La întoarcere, a declarat că impresiile sale din vizita aceasta i-au întărit convingerea cu privire la necesitatea „încetării cît mai grabnice a agresiunii americane în Vietnam“.

Descoperirile arheologice au o deosebită importanță pentru urmărirea dezvoltării vieții strămoșilor noștri în sec. III—X. De aici, spre ex., valoarea descoperirilor de la necropola Izvoru (lîngă Giurgiu), unde avem — pînă acum „prima mărturie (arheologică) referitoare la populația locală în sec. VIII“. Necropola, din care s-au dezvelit 142 de morminte (urmează să fie cercetate și celelalte morminte) atestă existența în sec. VIII a unei așezări deplin organizate. Obiectele din morminte arată diferențieri sociale, predominarea preocupărilor legate de agricultură, creșterea vitelor, meșteșuguri. Ele dovedesc și legăturile comerciale cu Bizanțul (Constantinopolul). Modul de organizare a necropolei, de îngropare și obiectele duc la concluzia că așezarea era daco-romană, adică a strămoșilor poporului român, ea fiind total deosebită de a popoarelor migratoare, care au venit din alte părți și s-au așezat în sudul și nordul Dunării.

Necropola de la Izvoru e încă o dovadă a vechimii popoarelor noastre pe aceste meleaguri.

Președintele republicii africane Senegal, d. L. Senghor, a declarat la sfîrșitul anului 1966 că

„în ultimii douăzeci de ani a continuat să se deterioreze raportul dintre valoarea tonei de măruri exportate de Africa și valoarea tonei de măruri importate din Europa (occidentală). Noi (africanii) suportăm astfel cheltuielile îmbunătățirii nivelului de trai a țărilor dezvoltate“. Declarația este confirmată de înseși statisticile oficiale ale Comunității Economice Europene (C.E.E.), care arată că spre ex. exporturile Coastei de Fildeș în anii 1963—1965, către țările C.E.E. au crescut ca valoare numai cu 6 la sută, pe cînd importurile din aceste țări au crescut cu 36 la sută. Comerțul a fost deci profitabil pentru țările din C.E.E. După statistica ministerului de finanțe și economie a Coastei de Fildeș, între 1860—1964 indicele valorii exporturilor în C.E.E. a coborît de la 100 la 74, în timp ce indicele valorii importurilor din C.E.E. a urcat de la 100 la 123. Coasta de Fildeș a pierdut între 1961—1965 datorită acestui decalaj de prețuri — 280 milioane de dolari, în favoarea țărilor C.E.E. Ajutoarele primite de la Fonduri Internaționale acopăr însă numai o cincime din această pierdere.

Aceasta dovedește că țările C.E.E. continuă exploatarea fostelor colonii prin majorarea prețurilor la produsele industriale exportate în Africa și micșorarea prețurilor la produsele agricole, procurate din Africa.

Pentru sprijinirea familiilor cu copii, Consiliul de Miniștri al Republicii Socialiste România a emis o hotărîre cu privire la încadrarea în muncă cu o jumătate de normă a femeilor cu copii sub 7 ani. Încadrarea se va face — la cererea celor în cauză — în posturi corespunzătoare calificării lor. Unitățile vor stabili locurile de muncă unde se poate lucra cu jumătate de normă și vor repartiza cu prioritate în aceste posturi femeile aflate în această situație și care cer să lucreze în asemenea condiții.

Monumentele istorice se bucură de o deosebită grijă. În anul 1966 atenția s-a îndreptat spre mănăstirile din Bucovina, mărturiile ale unei epoci glorioase din istoria Moldovei. Astfel, s-a terminat restaurarea bisericii pictate de la Voroneț, o „bijuterie de arhitectură și pictură românească din epoca lui Ștefan cel Mare“, s-a valorificat arheologic mănăstirea Moldovița Veche, ctitorie a lui Alexandru cel Bun. S-a restaurat biserica din Brădet (Argeș), ridicată de meșteri țărani, avînd pe boltă picturi de mare valoare din sec. XVII. Au mai fost restaurate biserica din Cricău (raionul Alba), biserica de lemn din Petrinu (mutată la muzeul etnografic din Cluj), biserica fortificată de la Cisnădiora (Sibiu), zidită în sec. XIII în stil romanic etc. S-au refăcut conace oltene din sec. XVIII, și hanul domnesc din Suceava.

Pe anul 1967 Direcția Monumentelor Istorice prevede: terminarea restaurării complexului Radu Vodă din București (ruinele palatului domnesc, biserica „Radu Vodă“ și turnul), a bisericii episcopale de la Curtea de Argeș, a bisericii pictate de la Arbora (ctitorie a lui Luca Arbore, reg. Suceava); lucrări de restaurare la mănăstirea Sucevița, biserica de la Girbova (reg. Hunedoara), mănăstirea Horezu, complexele Galata și Cetățuia din Iași. Se va încheia restaurarea castelului Corvineștilor din Hunedoara, ansamblul feudal din Sebeș-Alba, mozaicului din Constanța. Se vor continua lucrările la Cetatea Neamț, cetatea din Făgăraș, cetatea țărănească de la Prejmer, ansamblul din Basarabi (Dobrogea), curtea domnească din Tîrgoviște. Se vor începe mari lucrări în zona Porților de Fier (spre ex. mutarea unor elemente ale Cetății Ada-Kaleh pe insula Simian).

Monumentele istorice sînt comori ale întregului popor. Ele sînt mărturiile ale statorniciei poporului român pe aceste meleaguri, ale istoriei lui glorioase și ale geniului său creator.

Colaborare între popoare

Omenirea este o mare familie formată din diferite popoare. Fiecare popor își are felul lui de a fi, limba lui, cultura lui, istoria lui, țara lui și se străduiește să-și făurească o viață din ce în ce mai bună, să progreseze. Fiecare popor are dreptul să fie stăpîn pe țara sa, să fie liber, independent și singur să hotărască cum să-și orînduiască viața. Aceasta nu înseamnă că fiecare popor se închide între granițele lui și n-are nici o legătură cu celelalte popoare. Dimpotrivă, ca într-o familie, popoarele se simt solidare, ele se prețuiesc reciproc, au relații de prietenie și colaborare multilaterală, întredolaltă. La baza relațiilor dintre state și popoare trebuie să stea principiile independenței și suveranității, egalității în drepturi și respectului reciproc. Fiind relații între popoare libere și egale, ele slujesc fiecărui popor în parte și păcii și progresului omenirii întregi. În felul acesta se cultivă prietenia între popoare și se intensifică schimbul de bunuri economice și culturale, rezultatele muncii fiecărui popor folosind nu numai poporului respectiv, ci tuturor popoarelor.

Aceste principii sînt astăzi recunoscute ca principii cu valoare internațională. Totuși mai există popoare care stau sub stăpînirea colonială și care luptă pentru cucerirea independenței, pentru eliberarea din robia colonială (ex. negrii din Angola, Mozambic etc.). Lupta aceasta de eliberare națională este luptă dreaptă și este sprijinită de toate popoarele, de toți oamenii cinstiți de pe globul pămîntesc. În felul acesta se micșorează tot mai mult sfera robiei coloniale și mereu alte popoare își cuceresc independența, pînă cînd colonialismul va fi definitiv lichidat. Unele cercuri imperialiste vor să acapareze bogățiile popoarelor libere, ca astfel libertatea și suveranitatea acestora să fie numai de formă, de fapt popoarele să fie dependente economic și exploatare de cercurile respective. Împotriva acestei încercări de a înrobi economic popoarele, este principiul ca fiecare stat, fiecare popor, să fie stăpîn asupra țării și a tuturor bogățiilor ei și să exploateze aceste bogății în folosul său. De aici lupta împotriva imperialismului, a încercării unor monopoluri de a menține dominația lor sau de a pune mîna pe noi bogății ale unor popoare ce și-au cucerit independența. Spre ex. lupta Irakului, Siriei, Iordaniei pentru ca petrolul să fie valorificat nu în folosul monopolurilor străine ci al țărilor din care fac parte terenurile petroliere. În această luptă dreaptă popoarele au alături pe toți oamenii cinstiți din lume.

Cu atît mai mult sînt condamnate declanșarea de războaie agresive — cum e cazul cu intervenția americană în Vietnam — și fluturarea de revendicări revizioniste, agitarea șovinismului și a urii față de alte popoare, ceea ce poate da naștere la noi războaie.

Țara noastră duce în mod consecvent o politică de pace și colaborare între popoare, punînd la baza relațiilor cu celelalte popoare principiile independenței, suveranității, egalității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Ea își lărgeste mereu schimburile culturale și economice cu toate țările fără deosebire de orînduire socială. Anul trecut țara noastră a avut schimburi comerciale

cu 100 de state. În forurile internaționale, țara noastră a sprijinit și a inițiat rezoluții și acțiuni pe linia respectării dreptului popoarelor să-și hotărască singure soarta, să fie libere și suverane și pe linia intensificării relațiilor economice și culturale, întăririi prieteniei și colaborării între popoare. Îndeosebi țara noastră a adus și aduce o contribuție însemnată la destindere și colaborare în Europa între țările din Est și Vest. Atmosfera de destindere și intensificarea relațiilor multilaterale dintre țările europene are ca scop stabilirea securității și unei păci trainice pe acest continent, care e o contribuție și la pacea universală.

Biserica Ortodoxă Română — care a fost alături de poporul român în lupta lui pentru independență și unitate națională — sprijinește principiile de bază ale relațiilor dintre popoare promovate de țara noastră. Ea, fiind o Biserică națională, autocefală, îndrumază pe credincioși să fie buni fii ai patriei socialiste, să contribuie la înflorirea poporului român, să respecte pe celelalte popoare, să sprijinească bunele relații între popoare și lupta pentru independență a popoarelor subjugate. În felul acesta ei împlinesc rînduiala așezată de Dumnezeu în lume — care este o omenire formată din popoare libere și egale, care în frățescă înțelegere muncesc pentru ca pe toată suprafața pămîntului să fie pace, belșug și fericire.

N.

Importante realizări economice ale țării noastre

Anul care s-a scurs, 1966, este prima verigă, primul an din planul cincinal (1966—1970). Realizările din anul 1966 demonstrează că actualul cincinal prinde din plin viața, că prevederile lui vor fi realizate, chiar depășite.

Ca la orice sfîrșit de an, încheindu-se socotelile în toate sectoarele economice ale uriașului laborator al Patriei, s-a constatat că s-au obținut importante succese în dezvoltarea economiei naționale. Bilanțul este oglindit fidel în „Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a Republicii Socialiste România pe anul 1966“.

Astfel, în industrie planul producției globale a fost îndeplinit în proporție de 102,1%, ceea ce înseamnă un beneficiu de 3,9 miliarde lei peste prevederi. Față de anul 1965, producția globală industrială a crescut cu 11,7%, ceea ce înseamnă o depășire a ritmului mediu anual de creștere prevăzut pentru perioada 1966—1970. Numai sporul producției realizat în 1966 față de 1965 depășește întreaga producție industrială a anului 1938.

Pe ramuri de activitate, producția industriei mijloacelor de producție de pildă a crescut cu 12%, iar cea a industriei bunurilor de consum cu 11,2%.

În anul 1966 au intrat în funcțiune peste 300 capacități și obiective industriale. Astfel, în ramura producției de energie electrică în 1966 au început să producă centrala hidroelectrică „Gheorghe Gheorghiu-Dej“ de pe Argeș, centrala cu turbine de gaze București-Sud, ultimele microhidrocentrale dintre Bicaz și Bacău ș.a. Tot în anul 1966 au intrat în funcțiune laminorul de tablă groasă de la Combinatul siderurgic din Galați (parțial), Uzina metalurgică din București, Combinatul de celuloză și hîrtie din Dej, Fabrica de produse silico-aluminoase din Alba Iulia și încă multe altele.

În 1966 s-au introdus de asemenea în producția industrială o seamă de mașini noi, s-a extins în continuare mecanizarea și automatizarea proceselor de producție, s-au introdus noi procedee tehnologice, s-au aplicat de asemenea multe invenții și inovații, toate acestea aducînd mari economii în bani și materiale. Față de 1965, productivitatea muncii a crescut cu 8,1 la sută.

Succese importante s-au obținut în agricultură și silvicultură.

Producția globală agricolă obținută în

anul 1966 a fost de 68,4 miliarde lei, depășind cu 7,2% prevederile planului și cu 11,2% producția globală obținută în 1965. De reținut că în anul 1966 s-a realizat cea mai mare producție de grîu, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi, legume, obținută pînă acum de țara noastră. Unele gospodării de stat au obținut de pildă 3170 kg porumb la hectar, 1870 kg floarea-soarelui, 15450 kg cartofi etc.

Rezultate însemnate s-au dobîndit și în ramura creșterii animalelor. De notat că la recensămîntul din 3 ianuarie 1967 aveam 5.189.800 capete bovine, 5.379.800 capete porcine, 14.073.900 capete ovine etc.

La sfîrșitul anului 1966, agricultura noastră dispunea de peste 90.200 tractoare fizice, 67.600 semănători mecanice, 42.900 combine pentru cereale etc.

În silvicultură s-au executat lucrări de împăduriri pe o suprafață de 56.000 hectare, planul fiind îndeplinit cu 105%.

Volumul total al investițiilor din fondurile centralizate ale Statului a fost, în 1966, de 44,4 miliarde lei, cu 10,2% mai mare decît cel din 1965.

Circulația mărfurilor a cunoscut de asemenea o mai mare creștere, în 1966 punîndu-se la dispoziția populației mai multe mărfuri și de mai bună calitate. În anul care a trecut s-au vîndut mărfuri în valoare de 74,3 miliarde lei.

Aceeași intensificare a circulației mărfurilor s-a constatat și pe plan extern, în 1966 țara noastră avînd relații comerciale cu 100 de țări și participînd la 41 tîrguri și expoziții internaționale.

Urmarea firească a acestor realizări este creșterea venitului național, care a fost în anul 1966 cu 7,9% mai mare față de 1965, și, prin aceasta, îmbunătățirea nivelului de trai al populației. Astfel, veniturile bănești din salarii obținute de populație în 1966 au fost superioare cu aproximativ 11%, iar ale țărănimii cu 8% față de 1965, fapt oglindit și în creșterea economiilor populației la CEC.

Creșterea venitului național se poate observa și în altă privință. Așa de pildă numărul salariaților a ajuns în anul 1966 la aproape 4.500.000, cu 100.000 mai mare decît în anul 1965, iar al muncitorilor a fost de 3.250.000 cu 142.000 mai mulți decît în 1965. De asemenea, mari sume s-au cheltuit din bugetul statului pentru nevoi social-culturale, în total 23,6 miliarde, ceea ce ar veni cam 4.000 lei pe fiecare familie. Pentru învățămînt de exemplu s-au cheltuit 7,2 miliarde lei,

(Continuare în pag. 4)

† Prot. stavr. Nicolae Geangalău

consilier arhiepiscopesc

În ziua de 28 ianuarie 1967 steagul de doliu de la Consistor anunța că în seara precedentă a adormit în Domnul, după o scurtă și grea suferință, prot. stavrofor Nicolae Geangalău, consilier arhiepiscopesc. Vestea aceasta a îndoliat inimile tuturor celor ce l-au cunoscut, l-au prețuit și l-au iubit pe cel ce a plecat prea curînd din mijlocul lor.

Slujba înmormîntării a avut loc în ziua de 30 ianuarie. Sicriul, cu rămășițele pămîntești ale răposatului, a fost așezat în „biserica dintre brazi”, unde a fost slujitor la altar ani de zile. Pr. paroh A. Radu evocă munca înfrățită dintre el care era preot în Avrig și preotul Nicolae Geangalău din Săcădate, în slujirea aceluiași „ideal cultural” român în cadrele „Astrei” înainte de 1944. Legăturile s-au adîncit la marele eveniment din 1948 al reîntregirii bisericești. Prot. Geangalău a fost atunci „în primele rînduri... El a înțeles din primul moment imperativul vremii și s-a situat în prima linie...”. Dîndu-și seama de „marea valoare și adîncă semnificație național-bisericească a mărețului act de la 1948”, prot. N. Geangalău „și-a înscris numele la temeliea noii unități religioase a poporului credincios din Transilvania și cu aceasta a intrat în însăși istoria Bisericii transilvane”. După realizarea reîntregirii bisericești, prot. N. Geangalău „s-a dovedit consecvent și demn de actul la care a ctitorit și s-a manifestat în tot locul și în toată vremea ca un adevărat slujitor al legii strămoșești”.

Prot. stavr. N. Geangalău „a putut închide ochii fericit, fiindcă și-a făcut pe deplin datoria, nu numai ca slujitor al Domnului și familist, ci și ca om și cetățean. În cei 65 ani, cîți i-a fost dat să trăiască a arătat tot ceea ce putea să dea bun pentru Biserică și neamul său”. El „a lăsat o diră luminoasă, un nume frumos, care a făcut cinste nu numai familiei sale ci și Bisericii ortodoxe din Transilvania”.

De la biserică dintre brazi, sicriul a fost adus și așezat în Catedrala mitropolitană. La orele 14 a început prohodirea, din sobor făcînd parte 11 preoți și 2 diaconi, dintre care amintim pe: Pr. vicar Tr. Belășcu, pr. arhim. N. Mladin, pr. prot. stavr. G. Maior, pr. consilieri I. Nicoară și I. Vlad, pr. secretar D. Călugăr, pr. prot. V. Negrea, pr. prof. C. Sîrbu și M. Șesan. Răspunsurile au fost date de corul studenților teologi, condus de pr. prof. G. Șoima. Au fost prezenți, alături de familia îndoliată, profesori ai Institutului Teologic, în frunte cu P. C. rector S. Vlad, funcționari de la Consistor, preoți și mulți credincioși din Sibiu și Săcădate.

După săvîrșirea prohodului, P. C. vicar Traian Belășcu a vorbit despre viață și moarte, despre felul cum trebuie să viețuim ca să dobîndim fericirea veșnică. Aplicînd acestea la viața adormitului în Domnul prot. stavr. Nicolae Geangalău, P. C. Sa a spus între alele că acesta „a fost un preot cu conștiința trează față de Biserică strămoșească, pe care a îmbrățișat-o printr-un act istoric-religios”. Născut la 9 decembrie 1901 în com. Tulgheș (Raion Toplița) dintr-o familie cu 10 copii, N. Geangalău „a fost primul copil de țaran din Tulgheș trimis la liceu” (Ditrău și Piatra Neamț), unde „s-a distins ca unul dintre cei mai buni elevi din clasă”. Simțind chemarea spre preoție, a urmat între 1920—1924 cursurile Academiei Teologice din Blaj. (După 1948 a dat examenul de licență în teologie la Institutul Teologic de grad universitar din Sibiu). Căsătorit în februarie 1925 cu Lucreția Comșa din Fofeldea (Raion Agnita) — cu care a viețuit

42 ani de căsnicie fericită și binecuvîntată cu doi copii, Adela și Nicolae — N. Geangalău a fost hirotonit și numit la parohia Săcădate (Raion Sibiu), unde a păstorit 23 ani, desfășurînd o bogată activitate, fiind stimat și iubit deopotrivă de credincioșii uniți și ortodocși, întrucît întotdeauna i-a îmbrățișat pe toți cu aceeași iubire părintească. Pentru merite deosebite a fost distins în 1936 cu titlul de protopop onorar.

În 1948 prot. N. Geangalău a fost între cei 38 protopopi „promotori ai actului de unificare. El participă la toate manifestările actului din 1948, la Congresul de la 1 octombrie din Cluj, este prezent la București în 2—3 octombrie. La adunarea de la Alba Iulia din 21 oct., citește luarea jurămîntului de credință față de Ortodoxie a preoșimii revenite”. Numit consilier de mitropolitul Nicolae Bălan (4 dec. 1948), în care calitate a funcționat 18 ani, adică pînă la încetarea din viață, prot. N. Geangalău „a dezvoltat o activitate bogată”. La împlinirea a „10 ani de la unificare, în anul 1958, în Catedrala „Reîntregirii” din Alba Iulia, Prea Fericitul Patriarh Justinian i-a conferit crucea patriarhală de protopop stavrofor”. „Prot. stavr. N. Geangalău a fost o figură de preot distins, bun patriot, care și-a iubit Biserica, țara și neamul, soț ideal și bun părinte”.

„La vestea dureroasă a încetării din viață a fratelui nostru Nicolae, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, mișcat profund, trimite prin mine ultima binecuvîntare arhierescă și regrete pentru prot. stavr. N. Geangalău”.

Spunînd cuvînt de mîngîiere familiei, rudeniilor, prietenilor și cunoșcuților celui adormit, P. C. vicar Tr. Belășcu roagă pe „milostivul și bunul Dumnezeu să-i facă parte cu aleșii Săi, iar noi îi vom păstra memoria neștearsă”.

P. C. prot. Victor Negrea de la Alba Iulia exprimă durerea pentru pierderea aceluia „care ne-a fost drag tuturor”, pentru acela „care mi-a fost prieten și coleg de școală”, care „avea un suflet bun, generos, împodobit cu flori alese ale credinței noastre strămoșești”, „comunicînd tuturor, prin puterea faptelor — dragostea pentru muncă, dreptate, pace și adevăr, ce poate face pe om folositor neamului, societății”.

P. C. arhim. Nicolae Mladin spune că ne-am adunat în jurul sicriului prot. stavr. N. Geangalău ca să-i cinstim vredniciile. Viața lui a fost o cale de lumină — din care cea mai luminoasă parte, ca o stea ce se înalță pe firmament, este faptul că el a slujit cu devotament unitatea suflătească a credincioșilor români din Transilvania. Prot. stavr. N. Geangalău a îmbrățișat întotdeauna cu dragoste pe frații din „cele două strane, una în „legea strămoșească”, și a fost între cei 38 protopopi, reprezentanți ai clerului, care au pășit în fruntea acțiunii de reîntregire bisericească. El a rămas consecvent acestui act istoric și a lucrat pentru consolidarea lui. De aceea aici, în jurul sicriului, nu sînt prezenți numai cei de față, ci și ierarhii Bisericii noastre, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, care în 2—3 octombrie 1948 i-au dat îmbrățișarea dragostei frățești, toți preoții și credincioșii, care l-au prețuit și l-au stimat, toți strămoșii, care de-a lungul secolelor au fost una în „legea strămoșească” și l-au binecuvîntat pentru că a lucrat la împlinirea visului lor de unitate bisericească.

Deși cu trupul pleacă dintre noi, sufletul lui, pilda vieții lui rămîne peste ani ca un permanent îndemn ca noi și cei ce vor veși să desăvîrșescă unitatea în „legea strămoșească”, adu-

cînd astfel cel mai potrivit omagiu celui ce a slujit Biserica strămoșească și poporul român cu credință și dragoste. Să ne rugăm Domnului să-l încununeze cu cununa dreptății!

La cimitir *cîntărețul Toma Podea* din Săcădate a adus cuvînt de prețuire și recunoștință din partea credincioșilor din parohia Săcădate, pe care prot. stavrofor N. Geangalău a păstorit-o 23 de ani cu vrednicie „pînă la actul unificării Bisericii românești din Transilvania”, cînd a primit „sarcini de răspundere în centrul Mitropoliei” transilvane.

După înmormîntare familia adormitului în Domnul a dat o agapă întru pomenirea lui.

Fie-ți memoria binecuvîntată și pilda vieții tale să rodească însuțit, iubite frate Nicolae! Domnul să așeze sufletul tău în ceata preoților români slujitori la altarul veșniciei și rugători pentru „unitatea credinței”, pentru patrie și pace!

Pr. N. Mladin

Importante realizări...

(Urmare din pag. 3)

cu 10,2% mai mult decît în 1965, pentru sănătate și prevederi sociale 6 miliarde lei, cu 9,1% mai mult decît în anul 1965 etc.

Comunicatul menționat mai cuprinde încă alte multe și interesante date, ca de pildă că în anul școlar 1966/1967 sînt cuprinși 3.635.000 elevi, în învățămîntul superior 134.000 studenți, că în 1966 au fost editate 3.202 titluri de cărți și broșuri într-un tiraj de 67 milioane exemplare etc.

Toate aceste realizări ne umplu inima de o patriotică satisfacție și de recunoștință față de conducătorii patriei noastre, care îndrumază acest uriaș proces de construcție socialistă, față de întregul nostru popor, creatorul atîtor mari valori economice și culturale.

Să ne străduim deci ca prin munca noastră conștiincioasă a fiecăruia să asigurăm țării noastre dragi o înflorire tot mai mare, iar poporului nostru o viață din ce în ce mai bună.

R.

† Ecaterina Herța

În 24 decembrie 1966 a adormit în Domnul Ecaterina Herța din Săliște, membră în Comitetul parohial și salariată a parohiei pentru îngrijirea bisericii de la Gruiu.

Anii vieții ei au fost 72. Rămasă orfană din prima zi, căci mama ei a murit îndată după ce a născut-o, Ecaterina la vîrsta de 12 ani a fost dusă de matusa ei Maica Eufimia la mănăstirea Horezu. În 1934 ea se întoarce în Săliște și — cu binecuvîntarea mitropolitului Nicolae Bălan — este așezată într-o cameră de lîngă biserică din Gruiu Săliștei și angajată în slujba parohiei. Deși trupul ei firav și plin de suferințe, sufletul ei mare i-a ridicat viața pe treptele curăției, fiind pildă tuturor de evlavie, rugăciune, smerenie, dragoste frățească, năzuind să pășească totdeauna pe urmele lui Hristos și a Maicii Sfinte. A așezat în multe suflete — prin înțelepciunea ei — pacea, bunăvoință, bucurie, rîvnă spre cele bune.

Acum trupul ei se odihnește în cimitirul din Gruiu, a cărui biserică a slujit-o, iar pentru sufletul ei ne rugăm Domnului să-l așeze între cei drepți și bineplăcuți Lui!

P.